24/04/2019

Η μαρτυρία του π. Σταύρου Τρικαλιώτη για τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη

/ Ορθόδοξες Προβολές

Παρατίθεται η προσωπική μαρτυρία του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Σταύρου Τρικαλιώτη, Εφημερίου της Ενορίας Ιερού Ναού Αγίας Παρασκευής Ομωνύμου Δήμου και προϊσταμένου του Ιερού Παρεκκλησίου Αγίων Αναργύρων Πευκακίων, περί του Αγίου Ιακώβου του Τσαλίκη, όπως αυτή καταγράφεται στο βιβλίο: «Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις – Νουθεσίες – Μαρτυρίες)». Γ'. Μαρτυρίες, σελ. 230. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη», 2016:

"Τον Γέροντα Ιάκωβο τον πρωτογνώρισα τον Μάρτιο του 1984, όταν τον επισκεφθήκαμε μαζί με άλλους, στα πλαίσια μιας εκδρομής που πραγματοποίησε η Θεολογική Σχολή, με την έμπνευση και καθοδήγηση του τότε βοηθού στην Θεολογική κ. Γεωργίου Ευθυμίου (νυν π. Γεωργίου).

Δεν χρειαζόσουν ιδιαίτερα «σημεία» για να βεβαιωθής για την αγιότητα του ανδρός. Μόνο η μορφή του και η αγιοπατερική παρουσία του σε πληροφορούσαν μυστικά για την αγιότητά του. Αν και είχα Πνευματικό, ένοιωσα την ανάγκη να

εξομολογηθώ σ’ εκείνον –όπως και πολλοί συμφοιτητές μου– και πραγματικά με βοήθησε να λύσω ένα πρόβλημα σημαντικό για την ζωή μου, που εκείνη την περίοδο με απασχολούσε έντονα.

Ένοιωθα τις συμβουλές του σαν να ήταν θεόσταλτες. Κυρίως, όμως, ένοιωθα την μεγάλη του πατρική αγάπη να με κατακλύζη, να μου δίνη δύναμη και κουράγιο. Φύγαμε όλοι οι φοιτητές αναπτερωμένοι πνευματικά. Κάποιοι απ’ αυτούς σήμερα έχουν γίνει κληρικοί.

Τόσο πολύ αγάπησα τον άγιο αυτό άνθρωπο του Θεού, που θέλησα να τον ξαναεπισκεφθώ μετά από ένα περίπου μήνα. Ήταν Μεγάλη Εβδομάδα. Έμεινα στο Μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ από Μ. Τετάρτη μέχρι και το Μ. Σάββατο. Είχα την εξαιρετική ευκαιρία να τον απολαύσω ως λειτουργό. Ήταν απλός και ιεροπρεπής, ανθρώπινος και υπερφυσικός. Τα θεία λόγια που έβγαιναν από το στόμα του μπόλιαζαν πνευματικά την ύπαρξή μου.

Τον ξαναείδα για δεύτερη φορά στα πλαίσια του Μυστηρίου της ιεράς εξομολογήσεως. Δεν χόρταινα κυριολεκτικά να τον βλέπω, να τον ακούω. Τον ήξερα τόσο λίγο, αλλ’ αφηνόμουν με απόλυτη εμπιστοσύνη σε ό,τι μου έλεγε. Ένοιωθα ότι όχι απλώς με είχε καταλάβει, αλλά ότι με είχε συμπονέσει ως πραγματικός πνευματικός πατέρας.

Του εκμυστηρεύθηκα την κλίση για την ιερωσύνη, καθώς και την πρόθεσή μου να βρω την κατάλληλη σύζυγο. Μου υποσχέθηκε ότι θα κάνη προσευχή κι εκείνος. Μου αύξησε την επιθυμία για προσευχή και για εντονώτερη πνευματική ζωή.

Όταν το Μ. Σάββατο τον αποχαιρέτησα μετά την θεία Λειτουργία, μου έδωσε ένα πρόσφορο και μερικές ελιές για τον δρόμο. Ένοιωσα ότι βρήκα έναν άνθρωπο που νοιαζόταν να με βοηθήση όχι μόνο πνευματικά, αλλά και υλικά. Αυτό ήταν. Παρέμεινε για πάντα στην καρδιά μου ως ο άγιος Γέροντας του Οσίου Δαβίδ. Τον είχα από τότε ως πρότυπο στην ζωή μου. Ήταν ο ιερέας που ήθελα να μοιάσω. Ο πατέρας που μου έλειπε. Ο άνθρωπος του Θεού που είχε κερδίσει την απόλυτη εμπιστοσύνη μου.

Έκτοτε μέχρι την κοίμησή του τον επισκεπτόμουν δυο-τρεις φορές τον χρόνο και σχεδόν όλες τις φορές έμπαινα κάτω από το πετραχήλι του με την άδεια του Πνευματικού μου, ο οποίος τον θεωρούσε ως «τον καθηγητή», όπως μου έλεγε χαρακτηριστικά.

Πριν χειροτονηθώ διάκονος, θέλησα να τον επισκεφθώ και να πάρω την ευλογία

του στην οριακή αυτή επιλογή της ζωής μου. Είχα διαβάσει διάφορα πατερικά κείμενα περί ιερωσύνης και ένοιωθα έντονα την αναξιότητά μου. Του εμπιστεύθηκα τον φόβο μου μήπως το Άγιο Πνεύμα γίνη φωτιά κατά την χειροτονία μου και με κάψη λόγω των αμαρτημάτων μου. «Όχι, παιδί μου», μου είχε πει χαρακτηριστικά. «Το Άγιον Πνεύμα θα κάψη τα ελαττώματά μας και τις τυχόν ελλείψεις μας». Με καθησύχασε.

Αφού χειροτονήθηκα διάκονος (18-5-1986), θέλησα να τον επισκεφθώ. Μου ευχήθηκε και λειτούργησα ως διάκονος πλέον στο Μοναστήρι μαζί με τον γέροντα Κύριλλο, τον μετέπειτα ηγούμενο. Ο γέρων Ιάκωβος συμπροσευχόταν γονατιστός, όπως συνήθιζε, δίπλα στον Δεσποτικό θρόνο.

Μετά το πέρας της θείας Λειτουργίας τον πλησίασα και τον ρώτησα με αγωνία: «Γέροντα, πώς τα είπα τα διακονικά;» «Καλά, παιδί μου», μου απάντησε. «Απλά και ταπεινά. Έτσι να τα λες πάντοτε».

Συνέπεσε ο Πνευματικός που μου είχε δώσει τότε συμμαρτυρία για να γίνω κληρικός (ο π. Ιωάννης Χατζηθανάσης) να τον έχη Πνευματικό πατέρα. Μετά από χρόνια, αφού ο Γέροντας είχε κοιμηθή, μου είπε: «Συμμαρτυρία δεν σου έδωσα εγώ, αλλά ο π. Ιάκωβος». Στην απορία μου μού αποκάλυψε ότι πριν μου δώση την συμμαρτυρία του, είχε ρωτήσει τον Γέροντα που με γνώριζε και συμφώνησε κι εκείνος στο να μου δώση την συμμαρτυρία.

Όπως μου είπε πάλι ο π. Ιωάννης, ο γέροντας Ιάκωβος συνήθιζε, πριν δώση συμμαρτυρία σε κάποιον, να ρωτά και άλλους ανθρώπους που τον ήξεραν, ακολουθώντας μια παράδοση που έχει πατερικά ερείσματα. Για παράδειγμα μου ανέφερε ότι για κάποιον που εξομολογούσε –επί τριετία–, όταν επρόκειτο να του δώση συμμαρτυρία για να γίνη κληρικός, ζήτησε να συνυπογράψουν ως εγγύηση όσοι Πνευματικοί μέχρι τότε τον είχαν κάτω από το πετραχήλι τους, αλλά και ακόμα δεκαπέντε λαϊκοί που τον γνώριζαν.

Είχα τόσο μεγάλη αγάπη στον Γέροντα, που ήθελα σε κάποιο παιδί μας να δώσωμε το όνομά του. Αυτό έγινε στο τέταρτο παιδί μας που το βαπτίσαμε Ιάκωβο (προς τιμήν του Γέροντος). Ο Γέροντας το είχε χαρή ιδιαίτερα. Αυτό έγινε το 1990. Το μικρό Ιακωβάκι το είχε πάρει στα χέρια του και το ευλόγησε (λίγους μήνες αργότερα). Μας χάρισε, μάλιστα, μία μεγάλη εικόνα του αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, του «θείου Ιακώβου» όπως τον αποκαλούσε με δέος και σεβασμό. Το χάρηκε, όπως ένας παππούς που βλέπει το εγγονάκι του Όταν μετά από ένα χρόνο περίπου κοιμήθηκε, ένοιωσα την γη να φεύγη από τα πόδια μου. Στην κηδεία του

έκλαιγα σαν παιδί. Όλος ο κόσμος φώναζε: «Άγιος, Άγιος». Ήταν κάτι αυθόρμητο.

Ακόμα και τώρα, δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω πως έχει φύγει από την παρούσα ζωή ο «πατέρας μου». Το σπίτι μας είναι γεμάτο από φωτογραφίες του. Ακόμα και στην Αγία Πρόθεση που λειτουργώ, τον έχω δίπλα μου. Νοιώθω ότι με προστατεύει. Στις δύσκολες στιγμές του λέω: «Γέροντα, έλα να βοηθήσης». Ξέρω ότι έρχεται. Αοράτως είναι κοντά μου, όποτε τον επικαλεσθώ.